

[Jensen Christensen.]

og mod andre Erhverv, om Landbruget for sit Kød faar Halvdelen af, hvad det fik i 1909—14? Det er Kærnen i Sagen. Og det er altsaa det Spørgsmaal, der er blevet besvaret gennem det Lovforslag, den højtærede Landbrugsminister har forelagt.

Jeg har ikke sagt noget om, at jeg ønsker Lovforslagets Titel ændret, men jeg har sagt, at jeg ønsker Lovforslagets Indhold bragt i Overensstemmelse med Titelen, som lyder: Foranstaltninger til Fremme af Afsætningen af Kvæg og Oksekød.

Baade i det andet høje Ting og her i Tinget er der efter min Mening blevet lagt for megen Vægt paa Destruktionen. I Øjeblikket er det saaledes, at der er Afsætningsmuligheder — det har den højtærede Landbrugsminister Ret i — for en hel Del af den Slags Kreaturer, som i Fjor blev destrueret, men jeg vil gerne føje til: de afsættes med Tilskud af Slagteafgiftsfonden, fordi det er billigere at afsætte dem paa den Maade end at faa dem destrueret. Og naar dette er Forholdet, mener jeg ogsaa, man bør holde fast ved den Linie: ved Hjælp af Loven at søge at udnytte Mulighederne for at afsætte mere og mere til Udlandet til højere Priser, end de paagældende Dyr er værd, naar de skal destrueres, men samtidig derigennem yde et Bidrag til, at denne Eksport kan fortsættes med den Art Tilskud, som Kødeksportudvalget i Øjeblikket med Rette yder til Eksport af de Varer, som i det forgangne Aar er blevet destrueret.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt de Mænd, der har repræsenteret ikke alene Landbrugsorganisationerne i Sønderjylland, men, saa vidt jeg ved, ogsaa Ribe og Omegns og Varde og Omegns Landboforeninger og andre Landboforeninger i Vestjylland, paa Forhaand skulde have sagt, at man var villig til at nøjes med et Tilskud paa 6 Øre, mener jeg ganske bestemt at vide, at de ikke har sagt noget saadant, men at de derimod har sagt: skal vi tvinges til at nøjes med mindre Tilskud, end vi har faaet, maa det ikke ske paa den Maade, at det gradueres nedad, men saa maa vi vide fra første Færd, hvad vi i det kommende Aar har at rette os efter. Derfor haaber jeg, at man trods det, der her er sagt fra Landbrugsministerens Side, og trods det, der indeholdes i Lovforslaget, skulde kunne komme til en Overenskomst, der i noget højere Grad end Lovforslaget tager Sigte paa at imødekomme de berettigede Ønsker, der næres i de Egne, der har Denne Produktion.

Naar den højtærede Landbrugsminister

siger, at vi skal spise, medens Maden er paa Bordet — en lignende Udtalelse blev fremsat af det ærede 4de Medlem for 4de Kreds —, ligger der heri noget af en Diktaturhaand over for Rigsdagen. Den højtærede Landbrugsminister siger som saa: Vær saa god, I kan faa Lovforslaget, som jeg har forelagt det, men jeg har bestemt, at saadan skal det være, og ønsker I at foretage Realitetsændringer, kan I ikke faa noget. Denne Form for Lovgivning har vi i alt Fald hidtil ikke kendt, og den bør ikke blive Praksis i den kommende Tid. Naar man tager 5 Mill. Kr. til Støtte for et Formaal, til hvilket man i Fjor til Trods for, at der gennem Tuberkulinprøven har været Adgang til at faa fastsat et højere Beløb for de tuberkuløse Dyr, der udskiltes af Besætningerne til Destruktion, kun brugte et Beløb paa i alt 200 000 Kr., tror jeg ikke paa, at der er tilstrækkelig mange Landmænd i Danmark, som i Øjeblikket er rede til at iværksætte hele Apparatet med Tuberkulinprøven — der for øvrigt kan være om-disputabel med Hensyn til Sikkerheden — for at opnaa Destruktion af tuberkuløse Dyr i det her foreslaaede Omfang. Vi fra vor Side maa stadig holde paa, at man faar det i Fremtiden, som man har haft det hidtil, at Kødudvalget stilles frit i sine Bestemmelser om, hvorledes de Penge, der kommer ind i Slagteafgiftsfonden, skal anvendes.

Jensen-Aale: Af Hensyn til det fremrykkede Tidspunkt og til, at vi alle gerne vil imødekomme den ærede Ordfører for Venstres Ønske om at faa Sagen i Udvalg og der naturligvis i Forvejen ikke er ret lang Tid til Udvalgsbehandling, skal jeg ikke nu give mig til at diskutere Enkeltighederne med det ærede Medlem, og jeg skal heller ikke blande mig i den Strid, som spores mellem ærede Medlemmer af Venstrepartiet. Det er noget, som de maa afgøre med sig selv. Jeg kan dog ikke lade være med at gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af, at det ærede Medlem citerede en Udtalelse, som jeg vel ikke er helt uden Skyld i er kommet frem her i Tinget. Det er dette med at spise, medens Maden er paa Bordet. Det betragter det ærede Medlem som Diktatur. Jeg har dog aldrig, skønt jeg har været udsat for adskillige haardhændede Betragtninger, været udsat for Diktatur med Hensyn til at skulle spise, medens Maden var paa Bordet. Hvis Maden ikke smager en, lader man den staa, indtil man maaske kan komme til at synes om den, naar man faar en passende Tid til at betænke sig. Men det er praktisk at